

νειαν τοῦ φύλλου, ἄλλως ἢ ἀσθένεια ἕτερον τοῦ Περονόσπορου τυγχάνει.

Ὁ χρωματισμὸς τῶν κηλίδων μετ' ὀλίγον καθίσταται ἐντονώτερος, στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑπερύθρον, καὶ διερχόμενος διὰ τῶν διαμέσων παραλλαγῶν μεταβάλλεται πρὸς τὸν τῆς διωρίας.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον παρουσιάζεται εἰς τὴν κάτω τοῦ φύλλου ἐπιφάνειαν καὶ ἀκριδῶς ὀπισθεν τῶν κηλίδων μικρὰ γαλακτώδης ἐξάνθησις, ἥτις μακρόθεν μὲν ὡς μικρὰ τις κηλὶς φαίνεται, ἐκ τοῦ πλησίον ὅμως, καὶ καλλίτερον δι' ἐνὸς φακοῦ, καταδεύκνται σχηματιζομένη ἐκ πληθὺς λεπτοτάτων ἀγωνθωμένων νημάτων εὐκόλως, διὰ τῆς Ἄκρας ὀξέος τινὸς ἐργαλείου, ἐκτοπιζομένων.

Ἐὰν ὡς ἐκ τῆς ξηρασίας τοῦ καιροῦ τὰ ριζίδια τοῦ παρασίτου δὲν ἐξάγῃ τὴν σακχαρόμορφον ταύτην ἀνθρῖν, κρατοῦντα τὸ παράσιτον κεκρυμμένον ἐντὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν φύλλων καὶ ἐπομένως μὴ τοῦτου τὴν ὑπαρξίν ἐξωτερικῶς δεικνύοντα, τότε πρὸς ἐξακριβώσιν τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τοῦτου εἰς τὸ ἀνω δευχθὲν μέσον καταφεύγομεν.

Ἐπὶ τῶν κλάδων.

Ἐνομιζέτο μέχρι τινὸς ὅτι τὸ παράσιτον τοῦτο δὲν προσβάλλει ἢ τὰ ἄκρα τῶν κλάδων ἐτι κλάδων, οὐχ ἥττον ὅμως κατόπιν πολλῶν πειραμάτων εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ λαβόντων χώραν ἀπεδείχθη ὅτι τοῦτο ἀναπτύσσεται καὶ ἐπὶ κλάδων προκεχωρηκυίας ἡλικίας, ἐγγὺς τῇ ξυλοποιήσει εὐρισκομένων. Ἐπὶ τούτων ἐπίσης ἀναφαίνονται κηλίδες μετὰ τῆς συνήθους ἐξανθήσεως, ἢ ἐλαφροὶ μέλαινα ἐξογκώσεις διαφόρου μήκους.

Ἡ προσβολὴ τῶν μερῶν τούτων, περιοριζομένη ἐνίοτε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, μικροῦ λόγου ζημίαν προσεφεί, εἰδωροῦσα ὅμως βαθύτερον τὸν ἀντίον σπουδαιότερων ζημιῶν πρόξενος γίνεται ὡς ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν ἀγωγῶν σωλήνων.

Ἐπὶ τῶν σταφυλῶν.

Ἐπὶ τῶν σταφυλῶν τὸ παράσιτον λαμβάνει διαφόρους μορφάς· ὅτε μὲν ὁρατὸν καθιστάμενον διὰ τῶν γνωστῶν ἡδὴ ἡμῖν ἀνθίδεων, ὅτε δὲ κρύφα ἐν τῇ σαρκὶ τῆς ραγὸς λειτουργοῦν ἀναπτύσσεται ἀνευ ἐξωτερικῶν τινῶν σημείων.

Ἐκ τούτων λοιπὸν ἢ μὲν πρώτη παρατηρεῖται ἐπὶ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν καρπῶν ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἐτι ἡλικία εὐρισκομένων, ὅτε καὶ χαρακτηρίζεται διὰ κηλίδων καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ποδίσκων, ἐξ ὧν ἐκμυζνται τοὺς χυμοὺς τὴν πτῶσιν προστοιμάζουσιν, ἥτις ὡς ἐπόμενον συνεπάγεται καὶ τὴν τῶν ραγῶν.

Πλὴν τῶν μερῶν τούτων τὸ παράσιτον ἀναπτύσσεται καὶ ἐπὶ τῶν βλαστῶν, ὧν ἐπίσης τὴν πτῶσιν προκαλεῖ.

Τὸ παράσιτον προσβάλλει ἐτι τὰς ράγας καὶ κατὰ τὸ θέρος ἐγγὺς τῇ ὥριμάνσει εὐρισκομένας, ὅτε αὐτὰ ἀποβάλλουσαι τὸ πρᾶσινοκίτρινον αὐτῶν χρῶμα καθίστανται μελανωπαί, ἐξ ἄλλου καὶ αὐτὴ ἢ ράξ μελανομένη σήπεται⁴, ξυνελόντι εἰπεῖν δύ-

νεται νὰ ἐπέλθῃ οὐ μικρὰ τῇ συγκομιδῇ ἀπώλεια καὶ πλὴν τούτου ὁ ἐκ τῶν λοιπῶν σταφυλῶν οἶνος ἔσται λίαν ὀξύς, στερούμενος οἰνοπνεύματος τε καὶ χρώματος.

Οἱ χαρακτῆρες οὗτοι τῆς προσβεβλημένης ραγὸς ποικίλλουσι κατὰ τὴν ἐποχὴν· τούτου ἕνεκα ἡ ἀναγνώρισις αὐτῶν οὐ ραδίᾳ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τυγχάνει· ἐπόμενον λοιπὸν ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δεόν νὰ καταφεύγωμεν εἰς ἕτερα μέσα, καθὼς π. χ. εἰς τὴν μικροσκοπικὴν τοῦ παρασίτου μελέτην, μυκηλίου, σπόριον κ. λ., ἢν καὶ κατωτέρω ποιούμεθα ἔχοντες ἐπὶ τούτῳ καὶ τὴν ἀρωγὴν τοῦ φίλου καὶ συναδέλφου ἡμῶν Κ. Δ. Πετροπούλου, τοῦ ἀρτι τὰς σπουδὰς αὐτοῦ συμπληρώσαντος καὶ εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ ἐργαζομένου.

Περὶ τὸν νομίζομεν ν' ἀριθμώμεν τὰ θύματα τοῦ παρασίτου τούτου ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του ἐν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, ἀρκοῦμενοι μόνον νὰ εἰπώμεν ὅτι ταῦτα ἀνέρχονται εἰς ἀρκετὰς χιλιάδας μυριομέτρων· ἐφ' ᾧ λοιπὸν ἐφιστάντες τὴν προσοχὴν τῶν ἐνδιαφερομένων, ὑποβάλλομεν αὐτοῖς θερμῶς τὴν διὰ τῶν κατωτέρω περιγραφησομένων μέσων καταπολέμωσιν κατόπιν ἐντελούς διαγνώσεως ἐκ τε τῶν περιγραφέντων καὶ περιγραφησομένων διαγνωστικῶν χαρακτῆρων.

N. Π. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Ἐπέτειος ἐορτή.

Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐτελέσθη ἡ ΑΒ' ἐπέτειος ἐορτὴ τοῦ πατρὸς τῶν συλλόγων καὶ ἀδελφοτήτων, ἐπευλογοῦντος αὐτὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμένου τοῦ πατριάρχου Νεοφύτου τοῦ Η', παρακαθημένους αὐτῷ ἔχοντες τοὺς σεβ. ἀρχιερεῖς Ἐφέσου Κωνσταντῖνον, Κυζίκου Νικόδημον, Νικομηδείας Φιλόθεον καὶ Ἰωαννίνων Γρηγόριον. Πρὸς τοὺτοις παρῆσαν καὶ ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Ἱεροδωλῶν Πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς καὶ ὁ τοῦ Σιναίου ὄρους ὁσιολ. Κορηλῖος. Διεκρίνοντο δ' ἐπίσης κατὰ τὴν τελετὴν ἡ Α. Ἐξ. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μαυροκορδάτος, ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Β. Ἑλλαν. πρεσβείας κ. Εὐγ. Ζαλοκώστας, ὁ γενικὸς πρόξενος κ. Λογοθέτης, ὁ πρόξενος ὑποδιευθυντὴς κ. Παυλίδης, ὁ πάρεδρος δικαστῆς κ. Διγενῆς, ἡ Α. Ἐξ. ὁ ἀρχίατρος Σ. Σ. Μαυρογένης πασόδς, ὁ ἐπόπτης τῶν μὴ μουσουλμανικῶν σχολῶν Ἀβδουλλὰχ Χασιπ-βέης, ἡ διευθύντρια τοῦ ἐθνικοῦ Ζαπείου παρθεναγωγείου δεσποινὶς Εὐθαλία Ἀδάμ, πλείστοι τῶν ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστήμασι διαπρεπόντων καὶ κόσμος ἐν γενεῇ πολλὴς πληρῶν τὴν μεγάλαν τοῦ Συλλόγου αἵθοισαν.

4) Τὸ τοιοῦτον μελανωπὸν τῶν ραγῶν χρῶμα δὲν πρέπει νὰ συγγέται μετὰ τοῦ ὑπὸ τῆς θερμότητος προσενομένου (Μετεορο-

λογικὰ αἷτα) καὶ ἥτις ἐπίσης καθιστᾷ μὲν μελανωπὴν τὴν ράγα ἀλλὰ μόνον τὴν πρὸς τὸν ἥλιον ἐστραμμένον μέρος προσβάλλει.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν συγχαρητηρίων ἐπιστολῶν, ὁ τέως πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Ἀναστάσιος Χρηστίδης ἀναγινώσκει τὴν ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ ὁριζομένην ἐκθεσὶν τῶν ἐτησίων ἐργασιῶν τοῦ Συλλόγου. Ἡ ἐκθεσις καλλιτεχνικῶς ἐξυψασμένη πρὸς τὸ τοῦ ὕψους κάλλος ἀπέπνεε καὶ τὸ τῆς ἀληθείας καὶ εὐλικρινείας. Κατεδείχθη δ' ἐξ αὐτῆς ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ Σύλλογος τὸ καθῆκον αὐτοῦ ἐπέτελεσε. Τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἐπιψυλασόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν ἐπομένῳ τεύχει περίληψιν ἀκριβῆ. Μετὰ τὴν ἐκθεσὶν ὁ κ. πρόεδρος ἀποσφραγίζει τὸ δελτίον τοῦ ἐκ τῶν ἐν τῷ Καραπανεῖῳ ἀγῶνι βραβευθέντος ἀναγνώστου Ὀδυσσεύς ὑπὸ τὸ ρητόν: Ἀλλὰ γῆρας διηγούμαι, γῆρας ὁμῶς Ὀμήρου καὶ ἀναγινώσκει τὸ ἐν αὐτῷ ὄνομα τοῦ κ. Δ. Γ. Μοστράτου, διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας τοῦ ἐν Βερολίῳ Πανεπιστημίου. Ὡς προεγράψαμεν τὰ ἀναγνωστικά ἦσαν τρία, ὁ Ρόβινσον διὰ τὸ β' ἔτος, ἡ Ὀδύσσεια διὰ τὸ γ' καὶ ὁ Ἡρόδοτος διὰ τὸ δ' ἔτος τῆς δημοτικῆς σχολῆς. Ἐκ τῶν πέντε υποβληθεισῶν μεταφράσεων τοῦ Ροβινσώνας, ἐπληρώσαν δύο αἱ φέρουσαι ἐπιγραφάς, ἡ μὲν Εὐχαὶ γονέων στήριζονσι θεμέλια οἴκου, ἡ δὲ χωρίον ἐκ τοῦ Αἰμυλίου τοῦ J. J. Rousseau τὸ βιβλίον τοῦ το κτλ.

Μετὰ ταῦτα ἀνέρχεται τὸ βῆμα ὁ νέος πρόεδρος κ. Δημήτριος Μαλιάδης καὶ ἀναγινώσκει τὴν κατὰ τὸν κανονισμὸν εἰσιτήριον ἐπιστημονικὴν πραγματείαν, θέμα λαβὼν «Τὴν ἐπιδρασὶν τῆς στωικῆς φιλοσοφίας ἐπὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου» καὶ ἀποδείξας μετ' ἐμβριθείας καὶ καλλιπῶς ὅτι ἡ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσοφία καὶ ἰδίᾳ ἡ στωικὴ τὰ μέγιστα συνεβάλετο εἰς τὴν ἰδρυσὶν τοῦ αἰωνίου οἰκοδομήματος τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου, ἐξ οὗ ἐπεται ἐπίσης ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθῆ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἐκ τῆς πατρίδος τῶν φώτων προέρχεται.

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συγκαίρει τῷ Συλλόγῳ ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, εὐχεται δ' αὐτῷ ὡς καὶ τοῖς ἐν αὐτῷ ἐργαζομένοις τὰ κράτιστα. Οὕτω διὰ τῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τοῦ ἀρχιεποῦ τῆς Ἐκκλησίας ἐπισφραγίζεται ἡ ἐπέτειος ἑορτὴ τοῦ πνευματικοῦ τούτου κέντρου, ὅπερ ἔπραξε καὶ πρᾶττει τὸ καθῆκον αὐτοῦ καὶ τὸν σκοπὸν ὃν ἀνεδέξατο ἐξυπηρετεῖ.

Τῇ αὐρίῳ δευτέρᾳ γενήσεται ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ νέου προεδρείου διὰ προστάξεως τοῦ προέδρου, ὅτε ὁ κ. Μ. Παρινίκας ἀναγνώσεται πραγματείαν «Περὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου».

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ ΕΚΔΡΟΜΑΙ. — Σύντομος Ἱστορία: Jean καὶ Sébastien Cabot, Willoughby καὶ Chancellor, Probitzer, John Davis, Humphrey Gilbert, Barentz, Henri Hudson, B. Iring, Ross, Wrangell, Parry, John Franklin, Kane, Hayes καὶ Hall, ἐκδρομὴ τῆς ΓΕΡΜΑΝΙΑ ἐκδρομὴ τοῦ TEGGETHOFF, Nares καὶ Nordenskiöld. — ΧΡΟΝΙΚΑ. — Τὸ ζήτημα τῆς ἐνοποιήσεως τοῦ χρόνου. — Ἡ προσεχὴς παγκόσμιος Ἐκθεσις τῆς Ἀμερικής.

Τῇ προσεχῇ ἰούνιον ἀποπλέει διευθυνόμενον πρὸς τὸν βόρειον πόλον τὸ ἀπὸ τριετίας ἐν τοῖς ναυπηγείοις τοῦ Colin Archer ἐν Laurvig (Νορβηγία) κατασκευαζόμενον ὑπὸ τὰς ἀμέσους ὁδηγίας τοῦ κ. Fritjof Nansen ἀτμόπλοιο¹, δι' οὗ ὁ ἐνθουσιώδης οὗτος ὁπαδὸς τῶν νεωτέρων περὶ τῶν πολικῶν θαλασσίων ῥευμάτων θεωριῶν, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἐπομένοις γενήσεται λόγος, ἐλπίζει νὰ ἐπιλύσῃ ὀριστικῶς τὸ τέως ἄλυτον θεωρούμενον πρόβλημα τῆς κατακτῆσεως τοῦ βορείου τῆς γῆς πόλου.

Ἡ ἐπιλύσις τοῦ προβλήματος τούτου, προβλήματος ὑψίστης σημασίας ἀπὸ γεωγραφικῆς ἰδίᾳ ἀπόψεως, ἐθεωρήθη καὶ θεωρεῖται ζήτημα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐναγωνίως δὲ παρνηκοιοῦνθ' ἑκάστοτε ἡ ἀνθρωπότης σύσσωμος καὶ τὰς ἐλαχίστας ἐπιλεπτομερείας τῶν προηγηθεισῶν τῆς παρασκευαζομένης ἐκδρομῶν, ἀμέριστον ἐπιδειξάσα ἐνδιαφέρον περὶ τῆς τύχης τῶν θαρραλέων ἐκείνων τέκνων αὐτῆς, ἅτινα εἰς οὐδὲν λογιζόμενα τὰ ἀνυπέρβλητα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτῶν φυσικὰ κωλύματα, μόνον δὲ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀγνώστου καὶ τοῦ τοῦ εἰδέναι ὀδηγούμενα, ἀνέλαβον ἀπὸ τεσσάρων περίπου αἰώνων, διὰ τακτικῆς κατὰ τὰς ἐκάστοτε περιστάσεις ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατακτηθέντος ἐδάφους μεταβαλλομένης, τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον στενωτέραν ἐκπολιόρκεισιν τῆς ὀχυρωτάτης θέσεως, ἥτις καλεῖται Βόρειος τῆς γῆς πόλος.

Ὅθεν, οὐδόλως ἄπορον εἶναι σήμερον γράφοντες περὶ τῆς παρασκευαζομένης ἐκδρομῆς ἀναμνησθόμεν τῶν κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους γενομένων, ἵνα ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀποδώσωμεν τὸν ὀφειλόμενον φόρον τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῖς μέχρι τοῦδε ἐπὶ προφανεὶ κινδύνῳ τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς ἐκουσίως ἀναλαβοῦσι τὸν δεινὸν τοῦτον κατὰ τῶν ἀνυπερβλήτων φυσικῶν κωλυμάτων ἀγῶνα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀναγράψωμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ συντόμως μὲν πλὴν ἀκριβῶς τὰς μέχρι τοῦδε διὰ τῶν ἐκδρομῶν τούτων κτηθείσας περὶ τῶν ἀξένων πολικῶν χωρῶν ἡμετέρας γνώσεις.

Ἡ ἀπὸ τοιαύτης καθαρῶς ἱστοριογεωγραφικῆς ἀπόψεως ἐξέτασις τοῦ ζητήματος ἀγεῖ ἡμᾶς φυσικῶς εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ πρῶται ἐν ταῖς ἀρκτικαῖς θαλάσσαις γινόμεναι ἐκδρομαὶ δύνανται μὲν νὰ θεωρηθῶσιν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν σχεδὸν ὡς μαρτυρολόγιον, φυσικῶς ἀδύνατον ὅμως εἶναι νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὰς κατὰ τὸν τελευταῖον ἰδίᾳ αἰῶνα ἀναληφθείσας, καθόσον στεροῦνται τῆς ἐπιστημονικῆς βάσεως, ἥτις χαρακτηρίζει τὰς τελευταίας. Αἱ

1) Τὸ πλοῖον ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν τὴν 14]26 ὁκτωβρίου 1892 (βλέπε Ἐβδ. Ἐπιθ. Ἀριθμ. 8).